

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτην ἀπαριθμῶντες χρόνον
ἐδρεβόμεν καὶ πάλιν ἰστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χλιδα καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δεξασμένο,
ποῦ με μάνταις εὐδιώονους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσημένο

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόξεμ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ'ι φράγα καὶ ἴστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παν ἰός εὐμοῦσου τσελεπή
ὅτι παλούμεν σώματα « Ρωμηοῦ » ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Ὀκτώβηρ τριανταμία,
καὶ νέος σάλος καὶ τρικυμία.

Πούντος χλιδα καὶ τρακόσα καὶ πενήντα σὺν ἑπτὰ,
λὲν πῶς ἄλα τὰ Ταμεία θὰ γεμίσουν μελέπτα.

**Φασουλής καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. —

Δὲν σοῦ τέλεγα, βουβάλι,
πῶς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃ
ἓνας καὶ ἄλλος φαμφαρόνος
πῶς θὰ γίνῃ νέα κρίσις,
καὶ θὰ παραχθῆ σύγχρόνως
ἢ Βαλκανικὴ καὶ ἢ Δύσις;

Νὰ λοιπὸν, ὅπου προφήτης ξαναεγῆν ἄληθινὸς
καὶ σὺ μένεις κεχηγνός.
Νέα κρίσις, νέα φούρις,
καὶ τρεχάματα καινούρια.

Νέα κρίσις ἐξεργάγη,
καὶ κομμάτων τρέχουν τράγοι
καὶ βελάζου κατηφείς.

Νέα κρίσις, συμπολιταί,
πανταχοῦ διαλαλεῖται...
χαῖρ' Ἑλλάς θαφροστεφής.

Νέα κρίσις σὲ παρτάττει,
καὶ γὰρ σὲ μιλῶν τὰ κράτη
τῶν λαῶν τῶν ἀγελαίων,

Πνεῦμα καὶ ψυχὴν τόνονεις
καὶ γελῶσα στεφανόνεις
τοῦς κροτάφους γηραλέων.

Νέα κρίσις ἦλθε πάλι
πιδ σπουδαία, πιδ μεγάλη,
καὶ γιατρεβονται πληγαίς.

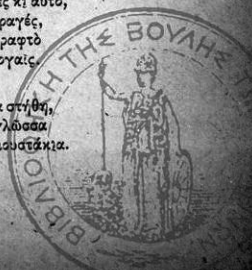
Κρίσις, Περικλῆ παντλήμον,
ἀγαθῶν πολλῶν ἐγκύμων,
καὶ ἴσως γίνουσι ἐκλογαίς.

Ἔνας πρόχειρος ἀγῶν
οἰωνοθήσοι ἐκλογῶν
πάντα ἴστος Ρωμηὸς ἀρέσει.

Κι ἴθελα καὶ ἐγὼ πολὺ
νὰ μπουν μέσα στὴ Βουλὴ
καὶ ἄλλοι Μπέθηδες με φέσι.

Κι ἂν γενῆ πού λες καὶ αὐτό,
χαῖρε, κράτος εὐπραγές,
τὸ χ' ἡ μοῖρα σου γραφτό
πάντα νάχης ἐκλογαίς.

Ἀνακούφισις ὅτ' ἀτήθη,
κόβει ράθει κάθε γλωσσαί
καὶ ἀνορθῶνται μουστάκια.

Ὁ Ζαήμες παραίτηθη
κι ἔμειναν χωρὶς τῆ κλῶσσα
τοῦ Κουβέρνου τὰ παπάκια.

Πῶς τὰ φίνεις τώρα πιά
τὰ καϊμένα τὰ παπιά;
πῶς θὰ μείνουν ἄνευ σου;

Μοναχά των τί θὰ γένουν;
κίτταξέ τα πῶς πηγαίνουν
νέα νᾶβρουνε κλωσσοῦ.

Μές' στή μπέρα, μέσ' στὸν σάλο,
μόνα των θὰ τασκωθοῦν
κι' ἔλα των θὰ προσπαθοῦν
πῶς νὰ πνίξῃ τὸνα τᾶλλο.

Ἄς μὴ μείνουν μοναχά
τὰ παπάκια τὰ φτωχά
'στῆς φουρτῶνας τὸν καιρό.

Δίχως κλῶσσα δὲν σφριγοῦν
καί' μποροῦνε νὰ πνιγοῦν
σὲ μιὰ κουταλιά νερό.

Τὰ κυττάζουν κουνεῆδες,
καί' κυλοῦνε τεντζερῆδες
γιὰ νὰ ἔρῳνε τὰ καπάκια.

Ὅπλων βρόντος κι' ἀστραπῆ
καί' φωνάζουν πὶ πὶ πὶ
τοῦ Κουβέρνου τὰ παπάκια.

Κοιλιαὶς κόσμου γουργουροῦν
κι' ἀγρίοσκυλοι φουροῦν
σὲ πολέμου χασαπιά

Σ' ἡμᾶς μόνο προκοπή.
καί' φωνάζουν πὶ πὶ πὶ
τοῦ Κουβέρνου τὰ παπιά.

B'.

Π. — Νέος Πρόεδρος Προέδρων ἀπ' ἔδω κι' ἔκει ζηταῖται,
παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
πρὸς ἀνέρες αὐτοῦ
τοῦ μεγάλου λυτρωτοῦ.

Ἄπ' ἔδω κι' ἔκει τὸν ἔχουν,
σ' ἕνα σπῆτι τὸν παντέχουν,
εἰν' ἔτων σχεδὸν ὀγδόντα,
μᾶναι γέρος κοτσονάτος,
ἔχει καὶ πολλὰ προσόντα
γιὰ νὰ κυβερνήσῃ κράτος.

Ἐχει γνῶσι καί' μιλιὰ,
κι' ἔως τώρα πατριώται,
ἐπερνοῦς δίχως ἔνοια.

Κι' εἶχε μόνη του δουλειὰ
νὰ χαϊδαῦη πῶς πότε
τὰ δεσποτικά του γένεια.

Καί' φωνάζει μιὰ φωνή:
σῆκω, γέρο Στεφανή,
σῆκω δίχως νὰ μᾶς σκάνης.

Δέξου τὸ Προεδρῆλίκι,
κι' ἔλα μὲ κουβαρταλήκι
τὴν διάλυσιν νὰ κάνης.

Ἄφῃσε τοὺς περιπάτους
καί' τὸ πρῶτο σου ραχάτι,
καί' προσήλωσε τὸ μᾶτι
'στὰ συμφέροντα τοῦ κράτους.

Σῆκω σύ, μακρὰ σπουδή,
κι' ὀγδοῆντα χρόνων πεῖρα
μὲ τὸν κάθε μας σιτήρα.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
μάθε, γέρο, γράμματκα
τώρα 'στὰ γεράμκα.

Φθάνουν ἢ στερλίναις κιοῦπια,
πλήν δὲν ἔκανε χαροῦπια
μῆτε μιὰ χαροῦπιά.

Σῆκω τοὺς νωθοὺς νὰ σεῖσης
καί' μ' ἀγάπη νὰ κλωσσήσης
τοῦ Ζαήμε τὰ παπιά.

'Στὸ ζενὶ τῆς δέξης φθάσε,
Πρόεδρος Προέδρων θάσαι,
Στέφανέ μου τοσαπῆ.

Τὶ χαρὰ 'στὸ ραζικό σου!
τώρα γίνεται δικό σου
κάθε κατάσπρο παπῆ.

Λίραις ἔρχονται κιοῦπάκια,
πλοῦτη κάποιος μᾶς σκορπᾶ,
καί' φωνάζουν τὰ παπάκια:
πὶ πὶ πὶ καὶ πᾶ πᾶ πᾶ.

Ἐξω φτώχιας καὶ καῖμοι,
τώρα μὲ παρὰ μᾶς ραῖνει
κάποιος, ποῦ παρᾶδες θᾶχῃ,

Μά κατάμαυρο φωμί
και τήν γλώσσα μᾶς πικραίνει
και καθίζει 'στό στομάχι.

Και τὸ τρώμε χαρωποι
και φωνάζομε πι πί,
και τὸ τρώμε χαρωπά
και φωνάζομε πᾶ πᾶ.

Λαμπρά Γερουσί:
λευκή, ρωμαλέα,
καλή γιὰ Μουσειά,
παρὰ θαρραλέα.

Θερμαίνει ψυχραίμους,
πατᾶ παντεσπάνι,
και μᾶς στοδὸς πολέμου
διάλοσι κάνει.

Ὅποια νεότης
και τί γενναιότης!
Βαστᾶ και σπαθί,
νὰ μὴ βασκίθη.

**Τοῦ Ζαήμενάτα νάτα
τὰ παπάκρη τὰ χρονάτα.**

**Ἄγγελος ἐξημεμένος
φθάνει λαχανιασμένος.**

Τὴν ἄρ' αὐτὴ ποὺ σὰς 'μιλῶ φωνάζουσε τὰ πλήθη
ἐπὶ τοῦ κράτους ἢ Βουλῆ και πάλιν διελύθη.

Καμπόσοι βάζουσε φωνάζε,
και ἄλλοι δὲν βγάζουσε τσιμουδιά,
σκούζω κι' ἐγὼ σὰν κουνενές:
γιὰ σὰς τῆς μπάτσικας παιδιά.

Νέα διάλοσις Βουλῆς,
φυχὴ μου 'στὰ Πατήσια...
γέρο: μᾶς σπερῶχουον εὐσταλῆς
σ' ἐκλογικὰ μεθύσια.

Ἄφου τὸ Σόμπαν πολεμῆι, μὲ νέας δάφνης κλώνε
πρέπει κι' ἔμεις νὰ κάνουμε κάποιον κλεινὸν ἀγῶνα.

Και 'στοῦ πολέμου τὸν χορὸ
χωρὶς κανένα πόνο
ἄς τὸν περνοῦμε τὸν καιρὸ
μὲ διάλοσις μόνο.

Νέα διάλοσις Βουλῆς...
ἀγγέλματα χαράς τεραλλῆς
ἀνέλπιστα κι' αἰφνίδια.

Διάλοσι κηρύξετε
και τὰ τουφέκια ρίξετε
και πάρτε τὰ σφαιρίδια.

Ἄς ἀποστρατευθοῦμε γιὰ κάμποσο καιρὸ,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴν πάλῃ
ἔλοι 'στό πέδι πάλι
μὲ ξίφος κοφτερό.

Μὲ τὸ φωμί τὸ μαῦρο και τὸ πικρὸ 'στό στόμα
ἄς ψάλωμε ξενὰ
κλέη καλπῶν τρανά,
κι' ἀνάγκη ν' αὐγατίση τὼν Μπέθων τὸ κόμμα.

Μόνον ἀγῶν τοιοῦτος ἔμπορει νὰ μᾶς ζεστάνη,
ἐμπρὸς παιδιὰ, λοιπὸν
πρὸς ὕψιστον σκοπὸν,
ἐμπρὸς γιὰ νὰ πληθύνῃ τὼν Μπέθων ἡ στάνη.

Πατρίς, ποὺ τοῦτους τοὺς καιροὺς
μετὰ στοργῆς τοὺς γεραροὺς
προσβύτα περιθάλπει.

Εἰς οἰωνὸς πανάριστος
και 'στοῦ Ρωμηὸς εὐχάριστος
ἀμύνεσθ' ὑπὲρ κἀλήτης.

